

Tada nisam znala šta da učinim

Napisao Radovi učenika OŠ Vuk St. Karadžić
sreda, 19 januar 2011 23:27

Svako od nas sebe pohvali za neko dobro delo. Međutim, često postoji i kajanje za nešto što jesmo ili nismo uradili.

Moj omiljeni sport je vaterpolo. Sa nekih devet godina otišla sam na prvi trening. Mojoj sreći nije bilo kraja. Drugarice, bazen, voda ma sve je izgledalo super. Trener ja zatražio da izmeni vreme za koje ću da preplivam 100 metara. Bolela me je glava i imala sam veliku tremu. Nisam znala šta da učinim, ali pošto je to moj omiljeni sport, bez obzira na sve uskočila sam u bazen i dala sve od sebe. Tokom plivanja, vrtelo mi se u glavi i nisam imala snage da plivam. Trudila sam se da što pre stignem, ali trener nije bio zadovoljan mojim postignutim rezultatom. To je bio dovoljan razlog da ne mogu da se upišem na vaterpolo. Predložila mi je da ne očajavam, već da se upišem na plivanje, pa kad vremenom steknem brzinu, da mu se opet obratim. ali, ja sam se razočarala i svi moji snovi o vaterpolu su se srušili. Kao i sve drugo što bude i prođe, prošlo je i moje razočaranje i bes. Međutim, sada kad sam starija često se setim i bude mi žao.

Žao mi je što sam se tako lako odrekla svojih snova. Mogla sam da se borim za sebe i ne odustanem na prvoj prepreci. I danas se zbog toga kajem. Kajanje mi govori da sam postala zrelija i učim da ne ponavljam iste greške.

Svetlana Đurišić 7/1